

บทนำ

ปาฏลียื่นปิดปากหาวหวอดอยู่ในลิฟต์ ตอนนี่เธอกำลังง่วงอย่างหนัก เหตุเพราะเมื่อคืนนี้โรงละคร 'สยามนาฏาลัย' ได้เปิดการแสดงนาฏศิลป์ร่วมสมัยโปรแกรมใหม่ในรอบปฐมทัศน์ที่พิทยา ในฐานะที่เป็นผู้บริหาร เธอจึงต้องไปดูความเรียบร้อย แรกสุดเธอก็คิดอยู่เหมือนกันว่าจะค้างที่ บ้านพิทยาแล้วค่อยขับรถกลับมาทำงานที่กรุงเทพฯ ในตอนเช้า แต่สุดท้ายก็เปลี่ยนใจเพราะไม่แน่ใจว่าเข้ากรุงเทพฯ ช่วงเช้าจะเจอรถติดหรือเปล่า ที่สำคัญเธอกลัวว่าจะง่วงจนเกิดอันตรายระหว่างเดินทาง ซึ่งถ้าดูจากสภาพของเธอตอนนี้ก็คงต้องบอกว่าคิดถูกแล้วที่กลับกรุงเทพฯ ตั้งแต่เมื่อคืน

หญิงสาวมองภาพสะท้อนของตัวเองในประตูลิฟต์ซึ่งมีพื้นผิวเงาวาว จนใช้แทนกระจกได้ สภาพเธอไม่โทรมเท่าไรหรอก อย่างน้อยเธอก็ใช้เครื่องสำอาง กลบรอยคล้ำใต้ตาได้ดี หากที่ไม่มีอะไรช่วยกลบเกลื่อนได้คงเป็นแวว่งวงในดวงตา

ห้างยังไม่เปิด แต่ร้านกาแฟอาจจะยอมขายกาแฟให้เธอก็ได้ ปาฏลี ยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา

เวลานี้เธออยู่ภายในห้างสแควริโอ ห้างสรรพสินค้าสุดหรูใจกลางเมือง

และที่เธอเข้ามาในห้างได้ตั้งแต้ยังไม่ถึงเวลาเปิดทำการก็เพราะบริษัทของเธอเช่าพื้นที่ฮอลล์ด้านบนของห้างเพื่อจัดงานแฟนมีตติ้งของนักแสดงเกาหลี ในช่วงบ่ายวันนี้ เธอจึงต้องมาตรวจตราการเตรียมสถานที่ และบ่ายนี้ก็ต้องอยู่ร่วมในงานเพื่อดูแลให้ทุกอย่างดำเนินไปอย่างเรียบร้อยที่สุดด้วย ย้งดีที่ศิลปินจะเดินทางกลับทันทีหลังจบงาน เพราะไม่อย่างนั้นก็อาจต้องมีรายการดูแลเทกแคร์กันต่อเพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดี เมื่อมีการทำงานร่วมกันในอนาคตอีก

ประตูลิฟต์เปิดออก หญิงสาวเดินออกจากลิฟต์แบบง่วงๆ แต่แล้วร่างโปร่งก็เสียหลักจนแทบถลาล้มคะมำ ดีที่เธอยังทรงตัวไว้ได้ ทว่าเท้าข้างหนึ่งก็หลุดออกจากรองเท้าส้นสูงที่ใส่อยู่ เมื่อเธอหันไปมองก็พบว่า ส้นเข็มของรองเท้าติดคาอยู่ตรงร่องประตูลิฟต์ หากที่แย้ไปกว่านั้นก็คือเมื่อครู่เธอได้ยินเสียงดังแควกพร้อมกันด้วย มือของเธอเอื้อมไปจับบรอยผ้าด้านหลังกระโปรงตามสัญชาตญาณ จากนั้นเธอก็กรี๊ดร้องในใจ

กรี๊ด! กระโปรงขาด!

ปาฏิหาริย์เห็นหั้นขวาง แต่พอเห็นประตูลิฟต์จะเลื่อนปิดเธอก็รีบยื่นมือข้างหนึ่งไปขวาง ขณะที่อีกมือยังจับชายกระโปรงไว้เพราะเกรงจะไปถึงแม้ตอนนี้บริเวณนี้จะมีเธออยู่ตามลำพังก็ตาม เธอถอดรองเท้าส้นสูงอีกข้างแล้วคุกเข่าลงเพื่อดึงรองเท้าออกจากร่องลิฟต์ ทว่าอาจเพราะเธอใช้มือเดียวแถมทำน้่งก็ทุลักทุเลเพราะต้องระวังกระโปรง เธอจึงกอบกู้รองเท้าไม่สำเร็จเสียที

"มีปัญหอะไรหรือเปล่าครับ"

หญิงสาวสะดุ้ง ครั้นหันไปมองก็พบบุรุษคนหนึ่ง ท่าทางเหมือนเขาเพิ่งเดินออกมาจากลิฟต์ฝั่งตรงข้าม แววสงสัยฉายอยู่บนใบหน้าหล่อเหลา แต่ก่อนที่เธอจะทันได้คิดตอบอะไรเขาก็ยื่นมือออกมาดันประตูลิฟต์ไว้ไม่ให้เลื่อนปิดอีกรอบพร้อมกับเสนอตัว

"ขอผมช่วยนะครับ"

ปาฏิฐิตัดสินใจแล้วพยักหน้ารับอย่างรวดเร็ว เนื่องด้วยสภาพเธอเมื่อครู่ทุลักทุเลเหลือเกิน...เธอค่อยๆ ขยับลุกอย่างระมัดระวัง ปล่อยให้ชายหนุ่มแปลกหน้าแต่หน้าไม่แปลกทรุดลงคุกเข่าแทน โดยเธอเอื้อมมือไปขวางประตูลิฟต์ไว้ขณะที่เขาค่อยๆ ดึงรองเท้าส้นสูงของเธอออกจากรองเท้าอย่างระมัดระวังจนสำเร็จ แล้วเขาก็วางมันคู่กับรองเท้าส้นสูงอีกข้างที่เธอถอดวางไว้หน้าลิฟต์

"ขอบคุณมากนะคะ"

เธอค้อมศีรษะขอบคุณเขาหลายรอบ ใจนี้กอยากยกมือไหว้ด้วยซ้ำ แต่ก็ไม่กล้าปล่อยมือจากกระเป๋า เพราะจับดูแล้วรอยขาดสูงไม่น้อย เผื่อมีใครโผล่มาอีกจะต้องไม่งามแน่ๆ

"ไม่เป็นไรครับ"

อีกฝ่ายรับทั้งรอยยิ้มนุ่มละมุนที่ซบให้ใบหน้าหล่อเหลาสว่างไสว เขาทำท่าเหมือนจะพูดอะไรบางอย่างอีก แต่แล้วก็เปลี่ยนใจและขยับถอดเสื้อสูทสีน้ำเงินของตัวเองยื่นส่งให้เธอแทน

"คะ?" ปาฏิฐิมองเสื้อสูทของเขาหน้าตาเลอหลา

"เอาคลุมไว้ดีกว่าครับ"

นั่นเองหญิงสาวจึงเข้าใจ แน่แน่นอนว่าอีกฝ่ายคงจะสังเกตเห็นท่าทางแสนผิดปกติของเธอ หากเขาก็คงไม่ยากเอ่ยคำถามที่อาจทำให้เธออับอายออกมา สุดท้ายเลยถอดเสื้อยื่นให้เธอเองโดยไม่ต้องถาม...เธอถึงกับจ้องหน้าเขาอย่างคาดไม่ถึง รวมถึงเกรงใจและซาบซึ้งด้วย และคงเพราะเห็นเธอไม่ยอมรับเสื้อสูทไปเขาก็จึงคะยั้นคะยอ

"รับไปเถอะครับ ผมยังมีเสื้อเชิ้ต ไม่ได้เดือดร้อนอะไร"

"ขอบคุณมากนะคะ" ปาฏิฐิโค้งขอบคุณเขาอีกหลายรอบก่อนจะเอื้อมมือไปรับเสื้อสูทมา เธอปล่อยมือจากกระเป๋าแล้วรีบถอดเสื้อสูทผูกไว้

ที่เอวอย่างรวดเร็ว เงยหน้าขึ้นมาอีกทีก็เห็นเจ้าของเสื้อเดินห่างออกไปแล้ว เธอจึงรีบร้องเรียกเอาไว้ "เดี๋ยวก่อนคะคุณ อย่าเพิ่งไป คุณทำงานในห้างนี้ใช่ไหมคะ จะให้ฉันเอาสตูไปคืนคุณที่ไหนดี ขอเวลาฉันไปซื้อกระเป๋าใหม่ แล้วจะรีบเอาไปคืนคะ"

"ผมกำลังจะออกจากห้างแล้ว" ชายหนุ่มหันกลับมา ทำทางเหมือนเพิ่งนึกได้ว่าต้องเอาเสื้อสตูคืน ใบหน้าหล่อเหลาฉายแววครุ่นคิดแวบหนึ่ง ก่อนที่เขาจะเปิดปาก "คุณเอาไปฝากไว้ที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ของห้างก็ได้ครับ"

"แล้วคุณชื่ออะไรคะ" เธอถามเมื่อเห็นเขาทำท่าจะหมุนกายจากไป อีกรอบ ครั้นได้สบตากันเธอก็รีบพูดต่อ "คือฉันจะได้บอกพนักงานที่เคาน์เตอร์ดีกว่าฝากไว้ให้ใคร"

"ประภาภัทรครับ ผมชื่อประภาภัทร" เขาบอกชื่อเธอพร้อมกับรอยยิ้มละมุนที่ทำให้เธอตาพร่าอีกครั้ง "แต่ไม่ต้องรีบก็ได้ครับ ขอตัวนะ"

"ขอบคุณอีกครั้งนะคะ" คราวนี้มีอว้างแล้วปาฎลีเลยยกมือไหว้ขอบคุณ เขาทั้งที่หัวใจเต้นตึกตัก ซึ่งเขาก็ยกมือรับไหว้แล้วหมุนกายจากไป

ดวงตากกลมโตทอดมองตามบุรุษนามประภาภัทรจนเขาลับไปจากสายตา จากนั้นเธอก็หันไปสวมรองเท้าส้นสูงที่วางอยู่บนพื้นข้างตัวอย่างระมัดระวัง เมื่อทดลองทิ้งน้ำหนักจนแน่ใจแล้วว่าส้นรองเท้าไม่มีปัญหา เธอก็ถอนหายใจเฮือก มือเรียวลูบเสื้อสตูไปมา...แค่แรกจับเนื้อผ้าเธอก็นึกรู้ทันทีว่ามันต้องมีราคา แต่น่าแปลกที่เขาดูไม่ใส่ใจมันเลย จะว่าเขารีบมากก็ไม่น่าใช่ถ้าดูจากความเร็วในการเดินเมื่อครู่

แต่...ที่แน่ๆ ผู้ชายคนนี้ดีจัง หล่อแล้วยังใจดีมีน้ำใจ แถมสุขภาพกิริยามารยาทผู้ดีผู้ดี เสียงก็ทุ้มน่าฟัง แถมยิ้มน่ารักมากด้วย...จะว่าไปดูแล้วเขาอาจจะจะเป็นระดับผู้บริหารของห้างหรือไม่ก็เจ้าของร้านสักร้านในห้างนี้ก็ได้

ภาพรอยยิ้มบนใบหน้าหล่อเหลาของชายหนุ่มติดแน่นอยู่ในห้วง
ความคิด นอกจากปาฐลีจะสลัดไม่ออกแล้วหัวใจยังซึกหวิวๆ อย่างไม่ชอบกล
และเธอก็ตระหนักอย่างรวดเร็วว่าอาการของตัวเองไม่ปกติ

โธ้ย นี่อย่าบอกนะว่าเรากำลังตกหลุมรัก!

บทที่ 1 รักแรกพบ

"ไอ้จ๋า ฉันว่าฉันตกหลุมรักอะ"

ปาฏลิกอรอกเสียงลงในโทรศัพท์...ตอนนี้เธออยู่ในงานแฟนมีตติ้งของพระเอกชื่อดังจากเกาหลี ถึงแม้นักแสดงคนที่ว่าจะหล่อเหลาโด่งดังจนบ๊วยขายหมดภายในไม่กี่ชั่วโมง แต่มเธอเองก็ชอบดูซีรีส์ที่นักแสดงคนนี้แสดง ทว่าเวลานี้ในหัวเธอกลับมีแต่ภาพของหนุ่มหล่อใจดีที่เธอพบเมื่อเช้า ทำอย่างไรเธอก็กำจัดภาพรอยยิ้มนุ่มละมุนราววิปครีมบนแก้มกาแฟของเขาไม่ได้ จนในที่สุดเธอก็ทนความรู้สึกอยากแบ่งปันเรื่องนี้กับใครสักคนไม่ไหว ต้องหลบออกจากฮอลล์ที่จัดงานแล้วหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดต่อสายหาเพื่อนสนิทอย่างจารีรัตน์

"อะไรนะ แกดตกหลุมที่ไหน แข็งขาหักหรือเปล่า"

"ไอ้บ้า!" เธอแหวสวนไป ก่อนจะตระหนักได้ว่าเสียงของเพื่อนฟังอู้อี้กว่าปกติ "นี่แกตื่นหรือยังเนี่ย"

"ก็ตื่นมาคุยกับแกนี่ไง"

ปาฏลิกกลอกตา เพราะเวลานี้ก็ล่องสู่ช่วงบ่ายเข้าไปแล้วแต่เพื่อนกลับบอกว่าเพิ่งตื่น หากก็ว่าไม่ได้ อีกฝ่ายเป็นอย่างไรมาแต่ไหนแต่ไร หลอน

ทำงานอยู่บ้าน เป็นฟรีแลนซ์รับงานหลากหลาย และที่สำคัญคือหล่อนใช้ชีวิตนอนกลางวันตื่นกลางคืน ดังนั้นถ้าโทรไปเวลานี้ก็ไม่แปลกที่จะพบว่าหล่อนกำลังหลับอยู่

"เออๆ ฉันผิดเองแหละที่โทรมาตอนแกลนอนอยู่ โทษทีนะ แกลไปนอนต่อเหอะ"

"แกโทรมาปลุกฉันตื่นแล้ว อย่ามาทิ้งกันไว้กลางเตียง!" จาริรัตน์รีวคำพูดมา ลุ่มเสียงบงบอกว่ารู้สึกตัวตื่นมากขึ้นแล้ว "ตกลงเมื่อกี้แกตกหลุมอะไรนะ"

พอโดนเพื่อนถามป้าภูลิกัลบุรีลิกกระดากหน่อยๆ ที่จะต้องพูดประโยคเดิมอีกครั้ง ตอนแรกที่พูดไปนั้นเพราะอารมณ์ล้วนๆ กระนั้นเธอก็ยอมตอบ

"ตกหลุมรัก"

"ฮะ? ตกหลุมรัก!" จาริรัตน์ร้องทวน จากนั้นหล่อนก็รีวคำพูดมาอีกชุด "แกไปตกหลุมรักใครอะไรยังไงที่ไหนเมื่อไหร่ หรือโอป้าที่มามีตตั้งวันนี้!"

"ไม่ใช่...เมื่อเช้าฉันเจอผู้ชายคนหนึ่งที่ห่าง" เธอบอกก่อนจะเริ่มต้นเล่าเหตุการณ์ที่หน้าลิปต์เมื่อเช้าให้เพื่อนฟังอย่างละเอียด

"เดี๋ยวนะ สรุปรว่าแกตกหลุมรักผู้ชายแปลกหน้า แถมแกลรู้แคชื่อจริงของเขา ตอนนี่เลยไม่รู้จะไปตามหาเขายังไงที่ไหนเนี่ยนะ" เพื่อนสรุปหลังจากฟังเรื่องราวทั้งหมดจนจบ "อ๊วย ในเมื่อแกตกหลุมรักเขาแล้วทำไมไม่ถ้อยหรืออย่างน้อยแกก็ควรจะเนียนหาข้อมูลเขาให้มากกว่านี้หน่อยไหม"

"ถ้าได้แต่อย่าเยอะ ตอนนี่ฉันก็กำลังเสียชีวิตอยู่" ป้าภูลีโอดครวญ "ตอนนั้นฉันกำลังงอะแก แถมฉันเคยจีบใครที่ไหนแกลก็รู้ ฉันคิดไม่ทันหรอกแล้วเอาจริงๆ ฉันก็ไม่เห็นว่าอะไรถึงขั้นลบหน้าของเขากอกจากหัวไม่ออกอย่างนี้ด้วย"

"เออ คุณหนูปายอ่อยไม่เป็น เคยแต่ปฏิเสศคนที่เข้ามาอ่อย" จาริรัตน์ทำเสียงเบื่อหน่าย "แล้วแกโทรมาหาฉันนี่คิดว่าฉันจะช่วยอะไรได้ยะ หรือจะให้ฉันสมน้ำหน้าทีแกอุตสาหกรรมี่ประสบการ์ณบั้งหนุมในรอบสิบปีแล้วก็งก"

เพราะความเอื้อของตัวเอง"

"โอ๊ย อย่างน้อยฉันก็อยากระบายให้ใครสักคนฟังอะ แกจะให้ฉันโทรเล่าให้คุณพ่อฟังหรือไงละ" เธอบ่น "แล้วดูท่าทางเขาน่าจะไฮโซประมาณหนึ่ง เผื่อแกจะเคยได้ยินชื่อม่ง"

ด้วยความที่วันๆ หมกตัวอยู่ในบ้านและสิ่งสถิติที่หน้าคอมพิวเตอร์เป็นหลัก นอกจากจะทำงานแล้วจาร์รัตน์ก็เสพข้อมูลเกี่ยวกับคนดังในทุกแขนงจากอินเทอร์เน็ตตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นดารานักร้องไทยเทศไล่ไปถึงไฮโซไฮช้อในไทยจนถึงอเมริกา จนถึงขั้นที่หล่อนมีแหล่งข้อมูลในเครือข่ายสังคมออนไลน์ ยิ่งนานวันเธอก็รู้สึกว่าเป็นไอ้กลิ้งเป็นอับดุลสายก็ออสซิปปะเข้าๆไปทุกขณะ ครั้งนี้นอกจากระบายเรื่องที่ยัดอั้นอยู่ในอกแล้วเธอก็แอบหวังอยู่บ้างว่าเพื่อนอาจเคยได้ยินชื่อ 'ประภาภัทร' ผ่านหู

"ผู้ชายคนนั้นชื่ออะไรนะ ขออีกทีดี"

"ประภาภัทร...ประ-ภา-ภัทร" ปาฎลีเน้นชื่อของชายหนุ่มซ้าๆ ชัดๆ เพิ่มอีกรอบ

"ไม่คุ้นเลยแฮะ ชื่อแปลกๆ แบบนี้ถ้าเคยได้ยินฉันน่าจะจำได้" จาร์รัตน์พึมพำ "แล้วนี่แกเอาสุทไปส่งที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ยัง"

"ยัง ฉันว่าจะส่งซักก่อนแล้วค่อยเอามาฝากคืน แล้วก็กะจะเขียนการ์ดขอบคุณเขาแนบไปด้วยนิดหนึ่งไร้"

"เขียนเบอร์โทรแกใส่ไปด้วยเลย"

"อยู่ดีๆ แกจะให้ฉันเขียนเบอร์โทรไปในการ์ดขอบคุณเนี่ยนะ" ปาฎลีกะพริบตาปริบๆ

"เฮส แกก็เขียนต่อท้ายไปสิว่าเมื่อเสื่อสุทมีปัญหาเสียหายอะไรให้ติดต่อมา แกพร้อมจะรับผิดชอบบ้" จาร์รัตน์เน้นะ

"เออ ก็ฟังโอเค...ทำไมแกดูเชื่อวชาญฎีจัง ทั้งที่ความจริงก็ไร้ประสบการณ์ด้านการอ่อยพอกับฉัน"

"บอกแล้วว่าอ่านนิยายดูซีรีส์เยอะๆ ช่วยได้" จาริรัตน์หัวเราะหึ
"แต่ถ้าเขียนเบอร์ไปแล้วเขาไม่โทรมาก็แสดงว่าเขาไม่ได้สนใจฉัน
ใช่ปะ" แค่คิดปากลึ่ก็ซ้กักงวล

"ก็คงงั้น เพราะถ้าเขาสนใจแกสักหน่อยเขาก็ต้องหาเรื่องโทรมา
แหละ แกให้เบอร์ไปขนาดนั้น...หรือแกจะเขียนไปโด่งๆ เลยว่าแกบึ้งเขา
ว่อนตีให้เขาโทรมามากมามากละ"

"ไอ้บ้า!"

"งั้นแกก็เขียนแบบที่ฉันบอกตอนแรก ถ้าเขาไม่โทรมาแกก็ตัดใจ
มูฟออนไปให้ผู้ชายคนอื่นมาอ่อยแกต่อไปเรื่อยๆ จนกว่าจะเจอคนที่ถูกใจใหม่
ไง"

"จำ นี่ตั้งสิบปีเลยนะกว่าฉันจะเจอคนที่บึ้งแบบนี้ ความจริงครึ่งก่อน
ที่เป็นบึ้งปีเลิฟสมัยวัยรุ่นนี่ฉันไม่ยากนับด้วยซ้ำ"

"แล้วแกจะทำไงอะ จะจ้างนักสืบหาตัวคนที่ชื่อประภาภัทรหรือ จริงๆ
ชื่อดูไม่โหลก็น่าจะหาไม่ยากนะ แต่ก็..." ลู่ๆ เสียงเจ็อยแจ้วของจาริรัตน์ก็
สะดุดกลางคันจนปากลึ่หงง หากยังไม่ทันได้ถามอีกฝ่ายก็ส่งเสียงโหวกโหวก
มาเสียก่อน "เฮ้ย ฉันนี่ก็ออกแล้ว มีอยู่ประภาภัทรหนึ่ง เข้าเค้กับที่แกเล่า
ให้ฟังเลย"

"จริงหรือ" ปากลึ่ตาโตด้วยความตื่นเต้น

"ถ้าใช่คนนี้ก็โม้ธรรมดาจริงๆ อะแก ที่ฉันนี่ก็ไม่ออกเพราะปกติไม่มีใคร
เรียกเขาว่าประภาภัทรเฉยๆ แต่จะเรียกกันว่าคุณชายภัทร"

"คุณชายภัทร?"

"ใช่ เพราะเขาเป็นหม่อมราชวงศ์...หม่อมราชวงศ์ประภาภัทร นั้ตรา
ทุกคนถึงเรียกเขาว่าคุณชายภัทรไง!"

หม่อมราชวงศ์ประภาภัทร นั้ตรา

ปาฏลีใช้ปลายนิ้วเลื่อนดูภาพบนหน้าจอแท็บเล็ต ดวงตากลมโตสีนึล
เปล่งประกายระยับ ขณะที่มุมปากยกเป็นรอยยิ้มค้างราวจะตอบรับรอยยิ้ม
ของบุรุษในภาพ

หม่อมราชวงศ์ประกายภัทรเป็นเหมือนคุณชายที่หลุดออกมาจากละคร
ซึ่งเขาก็เกิดมาเป็นคุณชายจริงๆ เสียด้วย ทุกการเคลื่อนไหวของเขาสง่างาม
หากขณะเดียวกันก็นุ่มนวลสุภาพ ทั้งคำพูดและวิธีพูดของเขาเสนาะหู
ดวงตาสีน้ำตาลฉายแววอ่อนโยนไม่ผิดกับวันที่พบกัน จมูกโด่งจัดของเขา
มีริมฝีปากบางที่คล้ายตัวเป็นรอยยิ้มชวนมองรองรับข้างใต้ ผิวกายของเขา
เป็นสีขาวยลือง หากไม่รู้ทำไมเธอมักจะรู้สึกว่าเขาคล้ายมืออราบางอย่าง
จนดูเด่นกว่าคนที่ทั่วไปเสมอ...เธอพยายามหาคำนิยาม หากจนถึงตอนนี้ก็มี
เพียงวลีเดียวที่ตรงใจ 'หล่อแบบผู้ดี'

หลังจากจาร์ริตันนึกถึงหม่อมราชวงศ์หนุ่มไม่ได้ หล่อนก็บอกให้เธอ
ลองไปค้นหาภาพของเขาในอินเทอร์เน็ตว่าใช่คนเดียวกันไหม เธอสะกดชื่อ
เขาไม่ถูก แต่เสิร์ชเอ็นจินก็ฉลาดพอจะสะกดให้ถูกต้องแล้วส่งภาพของเขา
มาให้เธอดู ซึ่งพอเห็นรูปเธอก็กรี๊ดบ๊ีบ รีบส่งข้อความไปบอกเพื่อนมือไม้สั้น

'คนนี้เลยแก คนนี้ๆๆๆ'

'นั่นแกไปทำงานก่อน เดี๋ยวฉันส่งวิทยานิพนธ์ให้' จาร์ริตันตอบกลับมา

ด้วยความที่เพื่อนทำงานอยู่บ้านแถมใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการ
ท่องอินเทอร์เน็ต พอปาฏลีอยากรู้เรื่องอะไรอย่างจริงจัง หล่อนก็มักจะ
ทำรายงานสรุปข้อมูลส่งมาให้เธออ่าน ซึ่งหล่อนก็ทำเป็นรายงานที่สวยงาม
จริงจังอย่างยิ่งจนเธอเรียกรายงานเหล่านี้ว่าวิทยานิพนธ์

เมื่อจาร์ริตันบอกจะรวบรวมข้อมูลให้ แคมตัวเธอเองก็มีงานต้องทำ
เธอเลยได้แต่สงบจิตสงบใจ ดูผลงานมีตติ้งให้เสร็จสิ้นเรียบร้อยจนกระทั่ง

ส่งนักแสดงหนุ่มหล่อชาวเกาหลีถึงสนามบิน จากนั้นเธอก็รีบกลับบ้าน มาเปิดดูวิทยานิพนธ์ที่เพื่อนรักส่งมารอตั้งแต่เย็น อีกฝ่ายยังทำงานได้เนียบ เหมือนเคย ทั้งภาพและข้อมูลพร้อมสรรพสวยงาม นอกจากประวัติคร่าวๆ ทั้งของตัวเขาและครอบครัวแล้วหล่อนก็ทำข่าวแยกเป็นหัวข้อๆ พร้อมแนบ ลิงก์ให้เธอกดเข้าไปดูได้อย่างสะดวกด้วย

ตอนเรียนจาร์รัตน์ไม่เคยที่จะตั้งใจทำรายงานแบบนี้หรอก แต่ก็นั่นแหละ เธอจะไม่ต่อว่าหล่อนเรื่องนี้เด็ดขาดเลย

เรียนไฮสกูลที่สวิส จบตรีอังกฤษ...โอ๊ย จบอังกฤษเหมือนกันด้วย!
ปาฏิหาริย์ดึกๆดึกๆอยู่คนเดียวบนเตียงนอนกว้าง แต่ไม่ทันไรเธอก็นึกได้ว่า ตั้งแต่กลับมาไทยเธอก็ไม่เคยไปงานเลี้ยงสังสรรค์ศิษย์เก่าอังกฤษเลยเพราะ ความขี้เกียจ บวกกับเพื่อนที่พอจะสนิทกันสมัยเรียนที่นั่นก็ไม่ไปเหมือนกัน พอมาตอนนี้เธอเลยต้องตีกอกชกหัวตัวเอง เธอไม่รู้หรือกว่าเขาไปร่วมงาน ที่ว่าหรือเปล่า แต่ที่แน่ๆ ถ้าเธอไปก็มีโอกาสเจอเขานั่นแหละ

ปีนี้ต้องไม่พลาด!

หญิงสาวไล่อ่านต่อไปเรื่อยๆ ตั้งแต่เรื่องราชสกุลฉัตรราชจนถึงธุรกิจหลัก ของครอบครัวซึ่งก็คือห้างหรูที่มีสาขาอยู่ทั่วประเทศซ้ำยังขยายไปถึง ประเทศเพื่อนบ้านแล้วด้วย และห้างสแควร์โอที่เธอไปเช่าฮอลล์จัดงานมีที่ตั้ง ในวันนี้ก็เป็นของเขาเช่นกัน มิน่าเขาถึงบอกให้เธอเอาเสื้อสูทไปทิ้งไว้ ที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์

แต่เขาแนะนำตัวเรียบง่ายมาก ไม่อวดโอ่เลย น่ารักงะ

จริงอยู่ถึงหม่อมราชวงศ์จะเป็นแค่คำนำหน้าชื่อ ส่วนตัวเขานั้นถือเป็น สามัญชนแล้ว กระนั้นบางคนที่เธอเคยพบนั้นก็เคยศกถือศักดิ์ที่ก็ไม่มีทั้งยศ และศักดิ์ให้ถือ มีความอวดโอ่จนน่ารำคาญทีเดียว ดังนั้นสำหรับเธอแล้ว หม่อมราชวงศ์ประภาภัทรวางตัวได้นำประทับใจมาก

ว่าแต่...เขาเป็นลูกชายคนเดียวแบบนี้ต้องเนื้อหอมแน่ แต่จาร์รัตน์

บอกว่าเขายังโสด ไม่รู้รอดปากเหยี่ยวปากกามาถึงตอนนี้ได้อย่างไร

ด้วยความสงสัยปาฐาลีเลยข้ามเนื้อหาข่าวการลงทุนเปิดห้างสรรพสินค้าแห่งใหม่ของเขาไปยังข้อมูลในหมวดชีวิตรักก่อน เธอแยกแยะผู้ชายกับเกย์ไม่เป็นเอาเสียเลย ถ้าปรากฏว่าเขามีรสนิยมซึ่งชอบเพศเดียวกันเธอคงหัวใจสลาย แต่ใจสลายเร็วดีกว่าช้า อยากรู้ก็ต้องรีบตรวจสอบ

หญิงสาวไล่ดูข่าวคราวเกี่ยวกับเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ของเขา แรกๆ เธอก็คิดว่าพอจะวางใจได้ว่าเขาน่าจะชอบผู้หญิง แต่อ่านไปอ่านมาเธอก็ชักจะสงสัยขึ้นมาอีก จนสุดท้ายก็ตัดสินใจโทรไปหาเพื่อนสนิทเป็นคนที่สองของวัน

"ไอ้จ๋า คุณชายภัทรของฉันเขาไม่ได้เป็นเกย์ใช่ปะ?"

"แหม ยี่ดเลขนะยะ คุณชายภัทรของฉัน" จาริรัตน์ทำลุ่มเสียงล้อเลียน "เรื่องเกย์ไม่เกย์ฉันจะไปรู้ได้ไง ตัวจริงก็ไม่เคยเจอ แต่เท่าที่ฉันรวมข่าวไปให้เขาก็ไม่เคยมีข่าวกับผู้ชายนี่"

"แต่เขาก็ไม่มีแฟนเป็นผู้หญิงเหมือนกันไงแก มีแค่ข่าวกับคุณจอมนางเอง แถมตอนนี้คุณจอมนางก็แต่งงานไปแล้ว แสดงว่าเอาเข้าจริงก็เป็นแค่พี่น้องกันอยู่ยงที่ทั้งสองคนพูดมาตลอดนะสิ"

จอมนางหรือเพชรจอมนางที่ปาฐาลีพูดถึงคือเซเลบริตี้ตัวแม่ หล่อนเป็นเจ้าของ 'ลิเบอร์ตัน' อาณาจักรเพชรระดับโลก จากที่เพื่อนหาข่าวมาให้ หล่อนเป็นรุ่นน้องร่วมโรงเรียนไฮสกูลของหม่อมราชวงศ์ประกายภัทรที่สวีตเซอร์แลนด์และสนิทกันมาตั้งแต่นั้น ที่ผ่านมามักจะมีกระแสข่าวกระเซ้าเข้าแห่เสมอว่าทั้งสองก็ก๊ากกัน ซึ่งถ้าดูจากข่าวก็เหมือนจะเป็นอย่างนั้นจริงๆ แม้ต่างฝ่ายต่างพูดว่าเป็นแค่พี่น้องกันก็ตาม ทว่าเมื่อไม่นานมานี้เพชรจอมนางก็ได้แต่งงานกับก้องกิตติกร เจ้าของบริษัทก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ยักษ์ใหญ่ของไทย แต่เท่าที่เห็นหล่อนก็ยังสนิทสนมกับหม่อมราชวงศ์ประกายภัทรดี แสดงว่าระหว่างคุณนี่ไม่มีอะไรในกอไผ่จริงๆ*

* ติดตามเรื่องราวของเพชรจอมนางและก้องกิตติกรได้ใน 'รักร้ายละลายใจ'

หรืออาจจะมีก็ได้ ฝ่ายชายอาจหลงรักข้างเดียว พอสาวเจ้าแต่งงาน
เลยต้องรับสภาพพี่ชายไป... ข้อสันนิษฐานใหม่ผุดขึ้นมาในหัวของปาฏลี
จนได้ เธอไม่รู้จักเขาเป็นการส่วนตัว ดังนั้นความสงสัยจึงงอกเงยไปเรื่อย

"เขาวกักรู้ว่าคุณชายภัทรเป็นคนช่างเลือกมากกก..." จาริรัตน์ลากเสียง
ยาวเพื่อย "ตามที่เขาทำมอยกันคือผู้หญิงนี้เข้าไปเตอะกันไม่หยุดเลยนะ แต่
สุดท้ายก็ต้องยกธงขาวกันเอง เพราะคุณชายภัทรจะยิ้มนุ่มนวล วางตัวเป็น
สุภาพบุรุษกับทุกคนเหมือนกันหมด ไม่มีใครเคยเจาะเกราะคุณชายได้ หรือ
ถ้าใครรุกแบบไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหมก็เจอองค์แม่จอมนางจ๋า แบบว่า
ปกป้องพี่ชายอะไร้อี๊ สรุปว่าถ้าแกจะจีบเขาละก็งานหนักแน่ แล้วยิ่งแก่อ้อย
ไม่เป็นแบบนี้โอกาสจะเตอะสูงประมาณเก้าสิบห้าเปอร์เซ็นต์"

"จ๋า ทำไมแกต้องร้ายยย..." ปาฏลีโอดครวญ

"ฉันพูดความจริงว้ย" เพื่อนไม่เห็นใจ "ฉันรู้ว่าแกบึ้งเขา แต่ก็อยากให้
แกเผื่อใจไว้หน่อย"

สาวสวยมองภาพหม่อมราชวงศ์ประภาภัทรที่กำลังยิ้มละมุนอยู่ใน
หน้าจอแท็บเล็ต ใจผ่ออย่างช่วยไม่ได้ แต่เธอก็ประทับใจเขามากจริงๆ จน
ไม่แน่ใจว่าจะตั้งใจได้ง่ายๆ ถึงแม้จะเฟิ่งได้เจอหน้าเขาแค่มื่อกี้ก็ตาม

เธอไม่เคยรู้สึกกับใครรุนแรงขนาดนี้มานานแล้ว ครั้งสุดท้ายคือ
ตอนมัธยมซึ่งเธอปิ้งรุ่นพี่แบบปั๊ปปี้เลิฟ คนที่ทำให้เธอรู้สึกแบบนี้ได้ไซ้
จะผ่านมาย่อๆ อย่งไรเธอก็ไม่ยอมให้ออกาสนี้ผ่านไปโดยยังไม่ได้ลอง
ทำอะไรเลย

"แต่อย่างน้อยเขาก็น่าจะยังโสดจริงๆ ไซ้ไหม"

"อืม ไม่น่าจะซุกใครไว้นะ เหมือนพวกญาติๆ เขาก็ยังแห่กันว่า
คุณชายภัทรจะบำเพ็ญตบะอะไรอ้อ" จาริรัตน์ให้ข้อมูลเพิ่มเติม "ว่าแต่นี้แก
จะไปต่อจริงดิ"

"ก็...อยากลองดูหน่อย ฉันไม่ได้บึ้งใครมาเป็นสิบปีแล้วนะแก ถ้าเห็น

ทำไมดีเดียวฉันก็ถอยเอง ฉันปล่อยง่ายก็รู้"

"แล้วแกจะเริ่มยังไงอะ จะไปหวังให้เขาโทรมาตามเบอร์ที่แกแนบไปกับ
สูทก็ไม่น่าจะเวิร์กนะ ต่อให้แกแกล้งทำสูทเขาพังก็เหอะ"

"ก็อาจจะลองไปงานอีเวนต์เดียวกับเขาละมั้ง แกช่วยฉันสืบด้วยนะว่า
เขาน่าจะไปงานไหนบ้าง" ปากูลีอดตขอความช่วยเหลือจากเพื่อน

"แกเนี่ยจะไปงานอีเวนต์!" จาริรัตน์ร้องลั่น ที่ผ่านมาถึงจะเป็น
ลูกของนักธุรกิจที่มีชื่อเสียง แต่เพื่อนของหล่อนก็ไม่นิยมออกงานจำพวกนี้
เอาเสียเลย อดีก็ไปร่วมงานเลี้ยงหรืองานศพของคนรู้จัก เธอบอกว่า
ซีเกียจแต่งตัว แถมไม่ถนัดเรื่องการทำความรู้จักกับคนมากมายหลายตา

"ก็ฉันอยากเจอเขาเนี่ย จะให้ทำไงอะ"

"เออๆ ฉันเชื่อแล้วว่าคนนี่แกบึ้งจริง ทำให้แกยอมทำอะไรที่ไม่ชอบได้"
จาริรัตน์พรวดพราดใจ "เอาเป็นว่าเดี๋ยวฉันจะลองดูๆ ให้แล้วกัน คุณชายภัทร
เขาค่อนข้างเลือกงานที่ไปแหละ อย่างน้อยแกก็คงไม่ต้องเสี่ยงไปเจองานอีเวนต์
ตลาดๆ อะไรจ้ะ"

"ขอบคุณนะจ้ะ รักแกกก..." ปากูลีลากเสียง

"ยะ ฉันละปลื้มม๊ากมาก" เพื่อนพ่นลมหายใจ

"อะไรเล่า ฉันรักแกจริงๆ นะ" เธอพูดลื้มหัวเราะก่อนจะพูดต่อ "ว่าแต่
แกพอจะรู้ไหมอะว่าคุณชายภัทรเขาชอบกินขนมอะไร"

"ชายภัทร"

เสียงเรียกจุดให้หม่อมราชวงศ์ประภาภัทรที่กำลังเดินผ่านห้องรับแขก
ตรงไปยังบันไดชะงักเท้า เขาหันไปมอง เมื่อพบหม่อมณีนีผู้เป็นแม่ นั่งอยู่
ที่โซฟา ริมฝีปากเธอก็กลายเป็นรอยยิ้ม ก่อนที่เขาจะเลี้ยวเปลี่ยนทิศทาง
ตรงเข้าสู่ห้องรับแขกแทน

"กินอะไรมาหรือยังจ๊ะ"

"เรียบริ่อยแล้วครับ แล้วนี่ทำไมคุณแม่* ยังไม่เข้านอน หรือว่ารอผม"

"แน่สิจ๊ะ มีลูกชายอยู่คนเดียวจะให้หรือใครล่ะ" หม่อมมนลินีมองหน้าลูกชายที่เดินมาทรุดตัวลงนั่งข้างๆ "แล้วปัญหาที่ห่างเป็นยังไงบ้างจ๊ะ เรียบริ่อยตีใหม่"

"เรียบริ่อยครับ โชคดีที่ไม่มีใครบาดเจ็บ มีแค่ของเสียหายนิดหน่อย"

เมื่อกลางวันที่ย่างสแควร์โอเกิดเหตุผ้าเพดานถล่มที่ร้านเช่าในสวนพลาซ่าที่กำลังปิดปรับปรุงเตรียมเปิดร้านใหม่ ซ้ายยังลามไปถึงร้านขายเสื้อผ้าที่อยู่ติดกันด้วย ชายหนุ่มเลยต้องแหวะเข้าไปดู เมื่อเย็นเลยพลาดการกินข้าวเย็นร่วมกับท่านทั้งที่นัดกันเอาไว้

หม่อมเจ้าอรรณดิตร ฉัตรราษฎร์เป็นบิดาของหม่อมราชวงศ์ประกายภัทร มีพระชันษามากแล้วบวกกับพระพลานามัยไม่สู้แข็งแรง พอไอรสเรียนจบกลับมาทำงาน ท่านจึงประทานหน้าที่การดูแลบริหารทรัพย์สินทั้งหมดให้แก่หม่อมราชวงศ์ประกายภัทร โดยถ่ายโอนงานอย่างค่อยเป็นค่อยไป จนถึงบัดนี้ก็เป็นที่สามแล้วที่ชายหนุ่มดูแลงานทั้งหมดเต็มตัว ซึ่งเขาก็รับผิดชอบงานได้อย่างไม่มีที่ติทีเดียว

หลังจากเห็นว่าไอรสสามารถรับช่วงต่อดูแลงานได้อย่างลงตัวแล้ว หม่อมเจ้าอรรณดิตรจึงเสด็จไปประทับที่วังน้ำเขียว จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งมีอากาศดีกว่ากรุงเทพฯ ตามคำแนะนำของแพทย์ ช่วงแรกท่านยังเสด็จกลับกรุงเทพฯ เป็นระยะ แต่ช่วงหลังแทบจะประทับที่วังน้ำเขียวถาวร หม่อมมนลินีจึงต้องเป็นฝ่ายไปๆ มาๆ ระหว่างตำหนักที่นั่นกับวังสราญฤดี ส่วนหนึ่งเพราะห่วงลูกชายที่ยังโสด และเมื่อไม่นานมานี้ท่านก็เพิ่งเปิดกิจการร้านอาหารชื่อบ้านต้นสนที่ย่างสาขาใจกลางกรุงเทพฯ ด้วย

"ดีแล้วล่ะ...แต่แห่ม แม่กลับมาคราวนี้เราจะได้กินข้าวเย็นด้วยกัน

* หมายถึงผู้เขียน — เดิมในเล่ม 'รักร้ายละลายใจ' หม่อมราชวงศ์ประกายภัทรเรียกแม่ว่า 'หม่อมแม่' ในเล่มนี้ขอแก้ไขเปลี่ยนเป็นเรียก 'คุณแม่'

"โหมเนีย" หม่อมมนลินีบ่นไม่จริงจ้ังน้ัก พรຸ່งนี้ท่านต้องไปงานแต่งงานของ ลูกเพื่อนคนหนึ่ง ขณะที่ลูกชายก็ต้องเลี้ยงรับรองผู้บริหารของแบรนต์เสื้อผ้า จากอังกฤษที่ทางห้างจะเชิญให้นำสินค้ามาขายในไทย ณ ห้างสแควริโอ แบบเอ็กซ์คลูซีฟ และมะรินท่านก็จะกลับวังน้ำเขียวแล้ว

"คุณแม่ก็อยู่ต่ออีกสักวันสิครับ" คนเป็นลูกชายยิ้ม

"แล้วจะให้แม่ทิ้งท่านพ่อหรือจะ" สตรีสูงวัยค้อน ก่อนจะเหลือบไปมอง ฤๅงกระดาษสองฤๅงที่ลูกชายหิ้วมาด้วยและวางไว้บนโต๊ะกาแฟ "นั่นไปเอา เสื้อสูทมาจากไหนอีกตัวละ"

"เมื่อสองสามวันก่อนผมให้ผู้หญิงคนหนึ่งยืมเสื้อสูท กระโปรงเขาขาด นะครับ วันนี้เขาเอามาฝากคืนไว้ที่ห้าง ซ้ักเรียบร้อยด้วยผมเลยจะเอากลับ ขึ้นไปบนห้องนอน" หม่อมราชวงศ์ประกาภทตอบแล้วก็ทำท่านึกขึ้นได้ "เขาให้ชนมมาด้วย ผมก็เกือบลืมถือขึ้นห้องนอนแล้ว คุณแม่ลองดูสิครับ"

เมื่อชายหนุ่มอนุญาตหม่อมมนลินีจึงชะงอกหน้าไปเปิดดูดู แล้วท่าน ก็ต้องเลิกคิ้ว

"นี่ข้าวเหนียวมะม่วงนี่ละ"

"อ้าว หรือครับ พอตีผมให้เจ้านนท์ไปเอาจากเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ ก่อนกลับ เห็นบอกว่ามีสูทกับชนม ผมก็ไม่ทันเปิดดูด้วย"

"เอ ถ้าจำไม่ผิดนี่น่าจะเป็นร้านดังของชลบุรีละมั้ง แม่คิดว่าเคยกิน สงสัยจะเป็นคนชลย นะ" สตรีสูงวัยหยิบกล่องข้าวเหนียวออกมาดู บนกล่อง มีชื่อร้านเขียนอยู่ชัดเจน "ร้านนี้ใช้ได้เลย มะม่วงของเขาก็อร่อย เสียตายจริง ท่านพ่อไม่อยู่ ของโปรดท่านด้วย"

"นั่นเดี๋ยวมคงต้องให้คนไปเชิญมาออกบุรที่ห้างให้ตรงกับช่วงที่ ท่านพ่อจะเสด็จกลับกรุงเทพฯ"

"แหม การแก้ปัญหาของเจ้าของห้างเนาะ" หม่อมมนลินีแก้งพูด ไม่จริงจ้ังน้ัก

"แต่แปลกดี ให้ข้าวเหนียวมะม่วง" หม่อมมาราชวงศ์ประภาภรณ์ก็ถึงหญิงสาวหน้าตาหมุดจืดที่เขาพบในวันนั้น

"ไม่ใช่แค่ข้าวเหนียวมะม่วงด้วยนะ นี้อะไรเอ่ย" ผู้เป็นแม่หยิบกล่องขนมขึ้นมาอีกกล่อง ก่อนจะเพ่งสายตาอ่านกระดาษโน้ตที่แปะไว้บนหน้ากล่อง "ขนมหน้าหมู เป็นขนมพื้นถิ่นของชลบุรีค่ะ อย่าทิ้งไว้นานนะค่ะ"

"ขนมหน้าหมู?" คราวนี้ชายหนุ่มยื่นหน้าไปมองอย่างสนใจ "ผมเคยได้ยินแต่ขนมปังหน้าหมู"

"นี่สิ อันนี้รูปร่างเหมือนขนมถ้วยเลยนะ ด้านล่างเป็นแป้ง หน้าโรยหมูสับกับต้นหอมสับ" หม่อมมนลินีพินิจขนมที่ไม่เคยเห็นมาก่อนผ่านกล่องพลาสติก "ลองหน่อยไหมชายภัทร เขาเขียนมาว่าไม่ให้ทิ้งไว้นาน เอาแช่ตู้เย็นทิ้งไว้กินพรุ่งนี้อาจไม่อร่อยก็ได้ ของน่าจะหากินยากเสียด้วย"

"ก็ได้ครับ" ลูกชายพยักหน้ารับง่าย ๆ เห็นว่าขนมแค่กล่องเดียว แม่ของเขาชอบทั้งกินและทำขนมก็คงอยากจะลองอยู่แล้วด้วย จะให้ท่านกินคนเดียวจนหมดก็เกรงจะไม่ดีต่อสุขภาพ อย่างไรก็ตามก็ต้องช่วยท่านกิน

นายหญิงแห่งวังสราญฤดีหันไปกดโทรศัพท์ที่วางอยู่บนโต๊ะข้างโซฟา เพื่อส่งสัญญาณเรียกไปยังบ้านพักของพวกแม่บ้านที่ด้านหลังตำหนัก จากนั้นก็หันมาทำท่าจะพูดอะไรบางอย่าง หากท่านก็สังเกตเห็นกระดาษโน้ตอีกแผ่นที่ใช้ลวดเย็บกระดาษเย็บไว้ตรงด้านในของถุงกระดาษเสียก่อน

"มีกระดาษโน้ตตรงนี้อีกแผ่นนี้จะชายภัทร"

หม่อมมาราชวงศ์ประภาภรณ์เลิกคิ้วงงๆ หม่อมมนลินีจึงเอื้อมมือไปดึงกระดาษโน้ตออกจากถุงอย่างระมัดระวังแล้วยื่นมันส่งให้กับลูกชาย

'ขอบคุณอีกครั้งสำหรับเสื่อสุทตะ คุณคือผู้ช่วยชีวิตจริง ๆ เสื่อสุทตะส่งซักให้แล้ว แต่ถ้ามีอะไรเสียหายกรุณาติดต่อมาที่เบอร์นี้นะค่ะ xxx-xxx-xxxx

ปาฎลี'

"เขาเขียนขอบคุณครับ" ชายหนุ่มหันไปส่งยิ้มให้แม่เมื่ออ่านจบ
"ว่าไป ลายมือเขาเรียบร้อยอ่านง่ายดีนะ คงเป็นคนเรียบร้อยละมั้ง"
"ครับ อ่านง่ายดี" ลูกชายเห็นพ่อ ก่อนจะเหลือบไปมองแม่บ้าน
ที่เดินเข้ามาในห้องรับแขก เขาเลยปล่อยให้แม่สั่งการแม่บ้าน ส่วนตัวเอง
ก็นึกถึงผู้หญิงที่เขาให้ความช่วยเหลือเอาไว้และเพิ่งได้ทราบเมื่อครู่นี้เองว่า
เธอชื่อปาณาลี

พูดตามจริงหม่อมราชวงศ์ประภาภัทรลี้มเธอและเสื่อสุทที่ให้เธอยืม
ไปแล้ว สองสามวันมานี้มีเรื่องให้เขาต้องคิดและตัดสินใจเยอะมาก แต่พอ
เธอส่งข้าวเหนียวมะม่วงมาให้พร้อมขนมสุดแปลกแบบนี้ เห็นที่เขาคงจะ
จำเธอได้ไปอีกพักใหญ่ทีเดียว

บทที่ 2

เซเลบฝึกหัด

"นี่แกลจะไปเป็นแขกในงานหรือจะไปเป็นฟรีเซ็นเตอร์เองเนีย เวอร์วัง
อลังการจริงๆ"

จารีรัตน์นั่งเท้าคางกับที่วางแขนของเก้าอี้โซฟา ข้างๆ คือเพื่อนสนิท
ที่กำลังเอาแขนพาดโต๊ะเพื่อให้พนักงานทำเล็บให้ ร้านนี้มีเก้าอี้ยาวที่นั่งได้
สองคนอยู่ด้วย ปากฎลีเลยลากเพื่อนมานั่งด้วยกันแม่หล่อนจะไม่ได้ทำเล็บด้วย
ก็ตาม

"แค่ทำเล็บเองแก"

"แล้วปกติแกทำเหรอ" หล่อนถามสวนทันควัน

"ก็ทำมั่งนานๆ ที"

"นาน-นาน-ที" จารีรัตน์เน้นเสียงแต่ละคำ ผลคือโดนเพื่อนตวัดสายตา
ค้อน หากหล่อนก็ยังไม่หยุด "นี่ไม่นับที่แกไปทำผม ซู้ชุดซู้รองเท้าใหม่
แล้วเสริจนี่ก็จะไปให้บีเอแต่งหน้าให้อีก"

"แล้วไงอะ ผู้หญิงที่ไหนเขาก็ทำเล็บทำผมกัน เสื้อผ้าฉันก็ซู้ใหม่บ่อยๆ"
ปากฎลีทำปากยี่น

"ผู้หญิงที่ไหนเขาก็ทำ แต่ไม่ใช่แกเง" หล่อนกลกอกตา

ปาฏลีเป็นคนสวย หากไม่ใช่คนชอบแต่งตัว คือชอบซอปปิ้งเหมือนผู้หญิงทั่วไป แต่เธอไม่ชอบ 'จัดเต็ม' ด้วยเหตุผลว่าซีเกียจทั้งแต่งและล้าง ส่วนใหญ่เธอจึงแต่งแค่พอประมาณ ไม่เน้นไปประกวดประชันแข่งขันกับใครทั้งนั้น ซึ่งก็เป็นโชคดีของเธอส่วนหนึ่งด้วยที่ผิวดีและเครื่องหน้าชัดแต่กำเนิด เล็บก็แค่ดูแลให้ดูดีและทาเล็บสีสุภาพด้วยตัวเอง ร้านทำผมก็นานที่จะเข้าสักหนเมื่อจำเป็นต้องทำสีใหม่ให้เสมอกันหรือต้องตัดใหม่เรียกว่าดูแลตัวเองตามวาระโอกาส ไม่ได้หมกมุ่นกับเรื่องความสวยงามมากนัก และเหตุผลที่เธอทุ่มทุนทำอะไรต่อมิอะไรมากมายในวันนี้ก็คือค่านี้ เธอจะไปร่วมงานอีเวนต์ที่จาร์ริตันส์บทรอบมาว่าหม่อมราชวงศ์ประภาภัทร จะมาร่วมด้วย

"ที่ฉันพูดนี้ไม่ใช่อะไรหรอกนะ แต่ฉันไม่อยากให้แกฝืนตัวเอง คนเราจะฝืนตัวเองไม่ได้นานหรอก หรือถึงทำได้นานก็ไม่มีความสุข"

"ฉันไม่ได้จะฝืนตัวเองนะ ค่านี้ฉันก็ได้คิดจะแต่งตัวลงการดาวล้านดวง ฉันแค่...ไม่รู้ดี ตอนแรกฉันก็ว่าจะทำตัวปกตินะ อย่งดีก็แค่ซื้อชุดใหม่อะไรดี แต่เอาเข้าจริงมันทนอยู่เฉยๆ ไม่ได้ มันตื่นเต้นอะแก ฉันเลยต้องแล่นไปลากแกออกจากบ้านไง"

จาร์ริตันกอดอกเหล่มองเพื่อนครู่หนึ่ง ก่อนจะพรัลมหายใจยาว

"ฉันก็พอจะเข้าใจแกอยู่หรอก แต่ฉันว่าความรักมันก็มีมุมน่ากลัวของมันนะ มันเปลี่ยนคนคนหนึ่งได้โดยที่คนนั้นไม่รู้ตัวเลย ถ้าเปลี่ยนแบบโตขึ้นดีขึ้นมันก็โอเคอะนะ แต่มันก็มีพวกที่สุดท้ายต้องมานั่งเกลียดตัวเองที่ฝืนเปลี่ยนเพื่ออีกคนจนทำร้ายตัวเอง ดูเพื่อนพวกเรายังมีตั้งหลายคน พอผู้ไม่ชอบปลาร้าก็ต้องเลิกกินมั้ง ผู้บ้าเหวี่ยงก็ต้องเหี่ยวด้วยทั้งที่ตัวเองอยากอยู่บ้าน สารพัดสารเพ ฉันกลัวแกจะเป็นนั้น"

"ถ้าฉันทำท่าจะเป็นนั้นฉันอนุญาตให้แกตบหัวเรียกสติฉันได้" ปาฏลีพูดจริงจั่งอย่างยิ่ง ทราบว่าเพื่อนเป็นห่วง "อย่างเรื่องคุณชายภัทร เอาจริง ๆ

เขาก็เคยเห็นฉันในสภาพวันทำงานมาแล้ว แบบว่าแต่งชุดทำงาน หน้าตา แต่งธรรมดาๆ ดั้งนั้นฉันก็ไม่ได้คิดว่าการที่ฉันสวยผิปกดปัดวันนี้จะส่งผลอะไร หอกร ฉันแค่อยู่เฉยๆ ไม่ได้จริงๆ อะแก"

"อืม ถ้าแกทำแล้วไม่ได้รู้สึกอึดอัดหรือทุกข์ก็เอาเหอะ ฉันแค่ห่วงแก... แล้วฉันก็กลัวแกจะทิ้งฉันเหมือนพวกเพื่อนๆ ที่ได้ผู้แล้วล้มเพื่อนด้วย"

"โอ๊ย ไอ้จ๋า ไอ้บ้า!" ปาฏลีร้องแล้วรื้อคำพูดเป็นชุด "ฉันจะทิ้งแกได้ไง เราอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่ประถมนะ แล้วแกจำไม่ได้หรือไง ตอนกลับจากอังกฤษ ที่เกาะเลาะกับหม่ามี้ร้องห่มร้องไห้ตาแทบหลุด ฉันยังไปหาแกก่อนกลับบ้าน ไปหาคุณพ่อจนคุณพ่อฉันนอนอะ นั่นคุณพ่อฉันเลยนะ สำคัญกว่าผู้คนไหนๆ อีก แกยังกล้าคิดว่าฉันจะทิ้งแกอีกหรือ...โอ๊ย นี่ฉันควรนอนเกาะเหนี่ย"

"แกอย่า ก็ฉันตั้งใจจะโสดตลอดชีวิต แต่ตอนนี้แตกหลุมรักผู้ชาย ฉันก็ต้องกลัวดิ" จาริรัตน์เอนตัวไปกอดเอวเพื่อนแล้วซุกไซ้แก้มกับต้นแขน ของอีกฝ่ายอย่างออตออ่อนงอนง้อ

ปาฏลีตวัดสายตาค้อนแล้วค้อนอีก ปล่อยให้เพื่อนไถหน้าอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งพนักงานทำเล็บกลับมา เธอหันเห็นสายตาแปลกๆ ของอีกฝ่าย แม้จะแค่แวบเดียวเพราะหล่อนรีบหลุบสายตาทหลบ หากนั้นก็ทำให้เธอต้อง เหล่มองจาริรัตน์อย่างหน่ายใจ

ก่อนหน้านี้อีกมีหลายรอบที่คนเข้าใจผิดว่าเธอกับเพื่อนเป็นคู่เลสเบี้ยน กัน ส่วนหนึ่งเพราะจาริรัตน์ชอบถึงเนื้อถึงตัวแบบนี่เอง ครั้งนี้ก็เช่นกัน... ขนาดพวกเธอนั่งคุยเรื่องผู้ชายอยู่แท้ๆ

แต่ถ้าสุดท้ายเธอโสดจนแกก็เห็นจะต้องอยู่กับเพื่อนสนิทไปจนตาย นี่แหละ

ปาฏลียื่นแก๊ๆ กังๆ อยู่ในงานอีเวนต์เปิดตัวนาฬิกาแบรนด์หรูในห้างดัง นี่เป็นงานประเภทที่เธอไม่ค่อยถนัดเอาเสียเลย และด้วยความที่ไม่ค่อยได้

ร่วมงานอีเวนต์ทำให้ไม่ค่อยรู้จักใคร เธอเลยยังอึดอัดทำตัวไม่ถูกเข้าไปใหญ่ จนเริ่มเครียด พอไม่รู้ว่าทำอะไรเธอจึงหลบมุมแล้วจับเครื่องดื่มในงานไปเรื่อย สลับกับจิ้มแซตคุยกับจาร์รัตน์

ด้วยความที่งานนี้จัดในห้าง ตอนแรกเธอเลยตั้งใจจะให้เพื่อนนั่งรอที่ร้านอะไรสักร้าน แต่อีกฝ่ายไม่ยอมและหนีกลับบ้านไปตั้งแต่เธอแต่งหน้าเสร็จเมื่อเย็น ตอนแรกเธอว่าจะนอนเพื่อน หากเอาเข้าจริงก็ต้องแซตกับหล่อน เพราะถึงตอนนี้หล่อนเป็นคนเดียวที่รู้เรื่องหม่อมราชวงศ์ประภาภัทร

งานเริ่มแล้วแต่ชายหนุ่มยังไม่ปรากฏกาย ปาฐกถาเลยงอแงใส่เพื่อน กลัวว่าเขาอาจจะไม่มาร่วมงาน ผลคือจาร์รัตน์รำคาญ

'คนนำเข้าคือญาติของคุณชาย ถ้าเขาไม่มางานก็แสดงว่าแกไม่มีวาสนาต่อเขา ก็ตัดใจจากเขาซะเลย ดีจะตาย'

'แกร้ายกับฉันอีกแล้วอ่ะ'

หญิงสาวส่งข้อความงอแงกลับไปอีก หากเพื่อนก็ส่งตัวการ์ตูนยักษ์ไหลที่ด้านข้างมีตัวหนังสือเขียนประกอบว่า 'แล้วไงใครแคร์' กลับมา เธอเลยทำหน้าที่ใส่หน้าจอมือถือก่อนจะเงยหน้าขึ้น...พิธีกรสาวกำลังส่งเสียงเจ็ยแจ้วอยู่บนเวที แต่ที่เพิ่มเติมคือตอนนี้นอกจากพิธีกรแล้วยังมีบุรุษอีกสองคนถูกเชิญขึ้นไปร่วมด้วย เท่าที่ได้ยินแว่วๆ เมื่อครู่คือตัวแทนบริษัทนาฬิกาจากประเทศฝรั่งเศส ส่วนอีกคนคือตัวแทนจากบริษัทผู้นำเข้านาฬิกา... หม่อมราชวงศ์ฉัตรวิวัฒนา ฉัตรภา ญาติของหม่อมราชวงศ์ประภาภัทร

หน้าตาของหม่อมราชวงศ์ฉัตรวิวัฒนามีส่วนละม้ายหม่อมราชวงศ์ประภาภัทรอยู่บ้าง สมกับเป็นเครือญาติกัน แต่ก็นั้นแหละ แค่อัลลายไม่ใช่คนเดียวกัน

เมื่อไหร่ที่คุณชายภัทรจะมาเนี่ย หญิงสาวโอดครวญในใจ จากนั้นก็เริ่ม

สงสัยว่าบางที่เขาอาจจะติดงานอยู่ที่อื่น เพราะจากวิทยานิพนธ์ของจารีรัตน์ เขามักจะเดินทางไปตรวจงานตามห้างสาขาต่างๆ ด้วยตัวเองบ่อยๆ รวมถึงสาขาที่อยู่ต่างจังหวัดด้วย เขาเคยให้สัมภาษณ์ไว้เองว่าบางครั้งก็ไปที่ละเป็นสัปดาห์ ล่าสุดเห็นว่าเขากำลังจะทำธุรกิจในลาวด้วยซ้ำ

ถ้าเธอลงทุนมางานอีเวนต์แล้วเขาไม่อยู่พอดี มันอาจจะแปลว่าเธอไม่มีวาสนาต่อเขาจริงๆ อย่างที่จารีรัตน์พูดก็ได้...

ยิ่งนานไปภูลิกก็ยิ่งคิดอะไรไปไกลและกังวลว่าอาจจะไม่ได้พบหม่อมราชวงศ์ประภาภัทรจริงๆ จนกระทั่งได้ยินเสียงฮือฮาเบาๆ จึงหันไปมอง แล้วหัวใจของเธอก็เต้นโลดแรงเมื่อเห็นคนที่อยากพบเดินเข้ามา ทว่าเขาไม่ได้มาลำพัง ข้างกายมีเพชรจอมนางเดินมาด้วย ชายหนุ่มค่อมศีรษะ ทักทายคนรู้จักก่อนจะผายมือเชื้อเชิญคนที่มาด้วยกันให้นั่งลงบนเก้าอี้ว่างแถวหน้าสุด เมื่อหล่อนั่งเรียบร้อยแล้วเขาจึงค่อยนั่งตาม

ภูลิกมองด้านหลังของสองหนุ่มสาวที่เอียงศีรษะคุยกันอย่างสนิทสนม ไม่แน่ใจว่าควรรู้สึกอย่างไรดี เธอทราบวาทั่งสองสนิทสนมกัน แต่เพชรจอมนางแต่งงานแล้ว ไม่รู้ว่าจะโหวงถึงมาออกงานกับหม่อมราชวงศ์ประภาภัทรสองคนได้... หรืออาจจะไม่แปลกก็ได้ เพชรจอมนางได้ชื่อว่าเป็นคนที่เลือกงานอีเวนต์ที่จะเข้าร่วมเหมือนกัน ที่หล่อนมางานนี้อาจเพราะเป็นงานของญาติหม่อมราชวงศ์ประภาภัทร เขาเลยรอเข้างานพร้อมกับหล่อน

เฮ้อ... ภูลิกถอนหายใจออกมาเบาๆ อย่างช่วยไม่ได้ เธอไม่รู้จักรเพชรจอมนางเป็นการส่วนตัว หากข่าวทุกกระแสพูดตรงกันว่าหล่อนร้าย และไว้ตัวจนอาจเรียกได้ว่าไม่เป็นมิตรกับคนที่หล่อนคิดว่าไม่คู่ควรจะวิสาสะ และเธอก็ไม่ใช่พวกใจกล้าเสียด้วย แถมดูท่าทางแล้วใครๆ ก็คงจ้องจะเข้าไปทักทายทั้งสองแน่

แล้วเธอจะเข้าไปหาหม่อมราชวงศ์ประภาภัทรยังงีตึละเนี่ย...

"เดี๋ยว เมื่อกี้แกบอกว่าแกไม่ได้เข้าไปทักคุณชายภัทรหรือ"

"อ้อ ก็ฉันไม่กล้าอะ คุณจอมนางอยู่ข้างๆ เขา แถมพวกแขกในงาน ก็เข้าไปหาเขาตลอดเลย แล้วฉันก็ไม่รู้จะเข้าไปทักเขายังไงด้วย" ปาฐลีส พุดอุบอิบ รู้ดีว่าจะต้องโดนเพื่อนเทศน์อีกชุดใหญ่

"อย่ามาอ้างเหตุผลบ้างอ้อ แกปอดแหกก็บอกมา!" จาริรัตน์สวนกลับมา อย่างรู้จักเพื่อนดี

"ก็คิดหนึ่ง...ความจริงถ้าคุณชายภัทรอยู่คนเดียวฉันก็น่าจะกล้านะแก แต่นี่คุณจอมนางอยู่ด้วย ถ้าเขาเกิดสวนฉันหน้าหงายต่อหน้าคุณชายภัทร จะทำไงอะ กิตติศัพท์เขาก็ไม่ใช่ธรรมดาอะ"

"โอ๊ย ปวดขมับ แล้วแกไม่คิดถึงสิ่งที่แกทำมาทั้งวันเพื่องานนี้บ้าง หรือไง!"

"แหม อันนั้นมันก็ดีต่อตัวฉันเองด้วยนี่ ฉันไม่ได้ทำเพราะงานนี้ อย่างเดียวซะหน่อย"

"แต่แกลากฉันออกจากบ้าน แถมยังให้ฉันทิ้งปลอบทั้งปลุกใจแกจนแทบ จะเป็นไค้ชสอนการใช้ชีวิตอยู่แล้ว!" จาริรัตน์แหง ก่อนจะพ่นลมหายใจพริตเสียดัง "ไอ้ปาย ฉันเบื่อแกมาก ไปพิจารณาตัวเองซะ สำนึกผิดแล้วค่อย โทรมมา!"

ไม่พูดเปล่าแต่ทำจริง เพื่อนสนิทตัดสายไปเสียเฉยๆ จนปาฐลีสอ้าปากค้าง หากเธอก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากเดินหน้าหงิกบ่นเงิมง่าไปตามเรื่องตามราว กระนั้นเธอจะโทษเพื่อนก็ทำได้ไม่เต็มปาก เพราะเรื่องนี้เธอก็ไม่เองด้วย

ก็คิดดูว่าจะต้องเง่าขนาดไหนที่ลงทุนมางานอีเวนต์ทั้งที่ไม่อยากมา เพื่อจะได้พบกับผู้ชาย แต่เอาเข้าจริงก็ไม่กล้าเข้าไปทักเขา...ความจริงตอนอยู่ในงานเธอก็คิดอยู่นั่นแหละว่าแกลังทำเป็นตลกอกตลกกับความบังเอิญน่าจะได้ แต่พอเจอเพชรจอมนางเธอก็ฝ่อ มีแวบหนึ่งที่อีกฝ่ายหันมาทางเธอแล้วได้สบตากัน ทำเอาเธอถึงกับสะดุ้งแล้วรีบหันหนี

แทบไม่ทัน 'ไม่รู้เหมือนกันว่าหล่อนจับได้หรือเปล่าว่าเธอมองหม่อมราชวงศ์
ประภาภักทรอยู่ แต่ที่แน่ๆ สายตาของหล่อนคมกริบทีเดียว

อย่างไรก็ตามไปๆ มาๆ ปาฐลีสตันได้รู้จักหม่อมราชวงศ์ฉัตรวัฒนาแทน
'ไม่รู้เพราะเขาเห็นว่าเธอยืนดูนาฬิกาอยู่คนเดียวหรือเปล่าถึงเข้ามาทัก

'สวัสดิ์ครับ สนใจนาฬิกาผู้ชายอยู่หรือ'

'ลองดูๆ ให้คุณพ่อนะคะ' เธอตอบไปส่งๆ แม้ความจริงแล้วเธอจะ
แค่มายืนมองนาฬิกาในตู้โชว์ตรงหน้าเพียงเพราะมันเป็นตู้โชว์เดียวที่ว่าง
ไม่มีคนอื่นแวะมาดูเลยก็ตาม

'ถ้าสนใจจริงๆ บอกผมนะครับ เดี่ยวผมลดราคาให้พิเศษเลย สำหรับ
ลูกสาวที่น่ารัก' เขาขยิบตาให้เธอ ก่อนจะแนะนำตัว 'ผมฉัตรวัฒนาครับ เรียก
ฉัตรก็ได้'

'ปาย ปาฐลีสค่ะ' เมื่อชายหนุ่มแนะนำตัวทั้งชื่อจริงและชื่อเล่น เธอเลย
ต้องทำตามบ้าง ขณะเดียวกันเธอก็สังเกตเห็นว่าท่าทางนิสัยของคนตรงหน้าจะ
ต่างกับญาติไม่น้อย

'แปลกจัง ผมว่าผมไม่เคยเจอคุณปายเลย'

'ปกติฉันไม่ค่อยได้มาร่วมงานแบบนี้หรอกค่ะ ที่มานี้ก็บัตรเชิญของ
คุณพ่อ' ปาฐลีสพูดความจริง เนื่องจากพ่อของเธอเป็นนักธุรกิจที่คนรู้จัก
พอสมควรจากการเป็นเจ้าของโรงละคร ดังนั้นจึงได้รับเชิญให้ไปร่วมงานต่าง
ๆ เยอะแยะ แต่เนื่องจากปกติท่านจะอยู่ที่พัทยาเป็นหลักเลยไม่ค่อยได้มางาน
พวกนี้ เธอซึ่งอยู่กรุงเทพฯ ก็ไม่ค่อยชอบ สรุปแล้วคือไม่ค่อยไผลหน้ามาให้
วงสังคมนับเจอทั้งพ่อทั้งลูก

'อย่างนี้ตัวเอง ผมก็คิดอยู่ว่าถ้าได้เจอคนสวยๆ แบบคุณปายผมไม่น่า
จะลืมอยู่แล้ว'

หญิงสาวไม่เคยอ่อยใคร แต่โดนอ่อยมาไม่น้อย และเธอก็คิดว่ากำลัง
โดนหม่อมราชวงศ์ฉัตรวัฒนาอ่อยอยู่...เมื่อกี้ถ้าเพื่อนไม่วางสายไปก่อน

เธอคงจะเล่าให้หล่อนฟัง แต่ในเมื่อหล่อนทิ้งเธอไปกลางอากาศเธอก็จะไม่เล่าแล้ว!

แต่...ถ้าคนที่อ้อยเธอเป็นคุณชายภัทรก็ดีนะสิ เอ้อ

สายตาของหม่อมราชวงศ์ประภาภัทรทอดมองไกลไปตามแนวยาวของลานจอดรถ ผู้หญิงในชุดเดรสยาวสีฟ้าน้ำทะเลคนหนึ่งกำลังเดินห่างออกไป เรือนผมตัดลอนสีน้ำตาลสว่างที่รวบเป็นหางม้าต่ำบัดแผ่นหลังตัดกับสีของชุดโดยสิ้นเชิง

"คุณอะไรอยู่หรือคะพี่ชายภัทร"

"ผู้หญิงคนนี้นะคะ" ชายหนุ่มหันกลับมาหาเพชรจอมนาง ก่อนจะพยักพยิตไปยังผู้หญิงที่เฝ้ามองอยู่เมื่อครู่ "ว่าคูนๆ อยู่ แต่นึกไม่ออก"

"คนที่มาร่วมงานนี่คะ ฉันเห็นเขาอยู่"

"พี่ไม่ทันสังเกตเลย" เขายิ้มแล้วเปลี่ยนเรื่อง "แล้วนี่น้องเขยคนดีของพี่ว่านายอะไรอีกคะ กลัวพี่ลืกวาดตัวจอมนางไปไม่ยอมปล่อยให้กลับบ้านหรือไง"

"คุณกรเขาแค่โทรมาบอกว่าเขาถึงบ้านแล้วแค่นั้นแหละค่ะ" เพชรจอมนางยิ้มขึ้นเมื่ออีกฝ่ายพาดพิงถึงก้องกิดากร สามีของหล่อน ปกติแล้วถ้าเขาว่างก็จะมาออกงานกับหล่อน แต่ที่เขาเดินทางไปดูงานที่อินโดนีเซียเพิ่งกลับมาวันนี้หล่อนเลยโทรนัดนะหม่อมราชวงศ์ประภาภัทรเอาไว้เพราะเห็นว่าเป็นงานของญาติเขาด้วย

สองหนุ่มไม่เชิงว่าเป็นไม้เบื่อไม้เมาเพราะเอาเข้าจริงก็เคารพกันพอสมควร ทว่าเพราะหม่อมราชวงศ์ประภาภัทรหวงน้องสาวนอกใจได้อย่างหล่อน ห่วงตั้งแต่ก่อนแต่งงานยันหลังแต่งงาน แถมด้วยความที่เขาคิดจะคบกับหล่อนทำให้ก่อนหน้านี้ใครต่อใครสงสัยว่าเขาคบกับหล่อนก็กั๊กกันมาตลอด ก้องกิดากรเลยหมั่นไส้ พอเจอกันที่ไรสองหนุ่มจึงลับฝีปากกัน

เล็ก ๆ น้อย ๆ ตลอด บางทีก็แข่งกันแย่งกันเรียกร้องความสนใจจากเธอ เป็นเด็ก ๆ เลยทีเดียว

"ดีนะคะ รายงานเป็นลูกชายเลย"

นั่นปะไร! เพชรจอมนางหัวเราะ หากหล่อนก็ตัดสินใจไม่ต่อความยาวสาวความยืด เดี่ยวจะกลายเป็นว่าหล่อนเข้าข้างสามีไป

"งั้นฉันขอตัวลากลับก่อนนะคะ เอาไว้เจอกันใหม่"

"คะ เดินทางกลับปลอดภัยนะ" หม่อมราชวงศ์ประภาภัทรไม่รังไร เขาไม่ได้คิดจะแก้งก้องกิดากรจริงจัง แค่เหินบแนมเล่น ๆ เหมือนที่อีกฝ่ายทำกับเขาเท่านั้น

ชายหนุ่มส่งผู้หญิงที่เขารักดูน้องสาวแท้ ๆ ขึ้นรถตู้ จากนั้นจึงค่อยหมุนกายเดินไปยังรถเมอร์เซเดส เบนซ์สีดำที่จอดต่อท้ายรถตู้อยู่ เวลานี้ห้างกำลังจะปิดทำการ ลานจอดรถจึงค่อนข้างโล่งแล้ว นนท์คนสนิทซึ่งควบอีกหลายตำแหน่งรวมถึงคนขับรถจึงเอารถมาจอดรอแถวประตูห้าง

"จะกลับเลยหรือเปล่าครับคุณชาย"

"แน่สิ หรือแกจะชวนฉันไปเที่ยวต่อ"

"ฮัย ผมก็อยากชวน กลัวแต่คุณขึ้นท่านจะแพ่นกบาล" นนท์เอ่ยถึงแม่ซึ่งทำงานเป็นแม่บ้านอยู่ในวังสราญฤดีมาตั้งแต่มังสาว ตัวเขาก็โตมาในวังจนกลายเป็นเพื่อนและคนสนิทของหม่อมราชวงศ์ประภาภัทรในปัจจุบัน

"ถ้าอย่างนั้นก็กลับบ้าน จะได้ไม่โดนคุณขึ้นแพ่นกบาล" ผู้เป็นเจ้านายหัวเราะแล้วขึ้นไปนั่งในห้องโดยสารด้านหลัง นนท์ปิดประตูให้แล้วรีบวิ่งอ้อมไปยังที่นั่งคนขับ

รถสีดำคันใหญ่เคลื่อนตัว หม่อมราชวงศ์ประภาภัทรหยิบโทรศัพท์มือถือถือขึ้นมาดู ไม่ทันสังเกตว่าที่ด้านหลังมีรถสัญชาติเยอรมันเหมือนกันแต่คนละยี่ห้อขับมาต่อท้าย ในรถคือปาฎูลีที่กำลังมองท้ายรถคันใหญ่ตาละห้อย

จากนั้นเธอก็เคาะศีรษะให้สาสมกับความเง่าของตัวเอง
ทำไมเมื่อก็ไม่ไปทักเขาเนียไ้บ้าย!

บทที่ 3

เรื่องสะท้อนใจกับลู่วิ่งใหม่

ช่วยอะไรเบอร์นี่เนี่ย...

ปาฏลียื่นเท้าเอวมองอย่างหน้าด้านขวาของรถคูใจที่ตอนนี้อยู่ในสภาพแบนแต่ดีแต่ เธอพนลมหายใจออกมาแรงๆ ก่อนจะก้มกลับเข้าไปในรถเพื่อเปิดไฟฉุกเฉินแล้วจึงเดินไปเปิดกระจังหลังรถเพื่อเอายางอะไหล่และอุปกรณ์ช่วยในการเปลี่ยนยางออกมา ลำพังแค่แม่แรงกับประแจนั้นไม่เท่าไร แต่ประเด็นคือวันนี้เธอใส่เสื้อขาวเสียด้วย

ต้องระวังอย่าให้เขื่อนมาก แล้วก็ไม่ต้องไม่ลืมไปหาแม่แรงไฟฟ้ามาติดรถไว้ด้วย จะได้ไม่ต้องมานั่งหมุนเองแบบนี้สัก หญิงสาวเตือนตัวเองขณะหมุนแม่แรง เธอยกส่วนล้อหน้าขึ้นจนได้ระดับแล้วจึงหันไปใช้ประแจขันน็อตล้อรถที่คลายไว้ก่อนแล้วออก

ด้วยความเป็นลูกสาวคนเดียว ซลิตพ่อของเธอจึงพยายามสั่งสอนให้เธอเรียนรู้ทั้งงานบ้านและงานช่าง โดยไม่คำนึงว่าเป็นงานของผู้ชายหรือผู้หญิง พ่อบอกว่าอาจจะมามีวันที่เธอไม่สามารถขอความช่วยเหลือจากใครได้ ดังนั้นเธอควรช่วยเหลือตัวเองให้ได้มากที่สุด เรื่องการดูแลสภาพรถเบื้องต้นและการเปลี่ยนยางก็เป็นหนึ่งในเรื่องที่พ่อสอน เธอไม่เคียดแค้นใจที่ต้อง

เปลี่ยนยางเอง ที่เธอกังวลคือตอนนี้สามทุ่มแล้ว แคมถนนเส้นที่เธออยู่ก็เป็นถนนโล่งๆ นอกเมือง สองข้างทางมีแค่ทุ่งหญ้ากับเสาไฟ ถึงจะมีรถวิ่งตลอด แต่ก็ไม่ได้มากมายอะไร ดังนั้นรีบเปลี่ยนยางให้เสร็จน่าจะดีที่สุด ยิ่งดีที่ไฟแฉวนี้สว่างดีเลยไม่มีปัญหาสำหรับการมองเห็นมากนัก

หญิงสาวเก็บน็อตให้เรียบร้อย จากนั้นจึงลุกขึ้นตะแคงให้มันหลุดออกจากเพลลา อันที่จริงก็ไม่จำเป็นต้องตะแคง มันหลุดออกมาไม่ยากอยู่แล้ว แต่ด้วยความแข็งเธอจึงใส่แรงไปเต็มที่ ผลคือยางดังออกมาจากเพลลา และทำให้นรองเท้าผ้าใบสีสดก็ซาหน่อยๆ จนเธอต้องนึ่วหน้า ซึ่งก็โทษใครไม่ได้นอกจากตัวเองอีกตามเคย

ยางรถที่ใช้งานเต็มไปด้วยฝุ่น ปากู๊ดตั้งยางแล้วพยายามหามุมที่จะยกยางไปเก็บท้ายรถได้โดยให้เนื้อตัวเสื้อผ้าเปื้อนน้อยที่สุด ซึ่งมันก็เป็นท่าที่ทุกๆ เลวพอสมควรทีเดียว กระนั้นในที่สุดเธอก็ทำสำเร็จ แต่ขณะที่เธอกำลังจะอุ้มยางอะไหล่กลับไปที่หน้ารถก็ปรากฏว่ามีรถสีดำคันหนึ่งเลี้ยวเข้ามาจอดข้างทางที่ด้านหน้า ห่างจากรถของเธอพอสมควร...เธอชะงัก ความหวาดระแวงพุ่งพรวดทันที อึดใจถัดจากนั้นคนขับรถก็ลงจากรถและก้าวยาวๆ ตรงมา

"คุณครับ มีอะไรให้ช่วยไหม"

"ยางแบนค่ะ แต่ฉันเปลี่ยนเองได้" หญิงสาวร้องตอบกลับไป ถึงตอนนี้เธอสังเกตแล้วว่ารถที่จอดอยู่ข้างหน้าเป็นรถเบนซ์คันโต ทว่าเธอก็ยังไม่วางใจอยู่ดี มิฉฉาชีพเดี๋ยวนี้อัฟเกรตตัวเองจนบางที่ดูหรุกว่าเหยื่อข่าวที่โจรขับเบนซ์ไปยกเค้านบ้านในหมู่บ้านดังก็มีให้เห็น

ปากู๊ดกำลังจะเอ่ยขอบคุณตามมารยาท หากสายตาเจ้ากรรมดันเหลือบไปเห็นร่างสูงอีกร่างเดินลงมาจากหลังรถเสียก่อน ถึงจะค่อนข้างไกลจากจุดที่เธอยืนอยู่ และแสงไฟอมส้มจากเสาไฟข้างทางก็ทำให้ทุกอย่างดูแปลกตาไปหมด ทว่าหัวใจของเธอก็กระตังกระตอนตั้งแต่ก่อนเธอจะ

ทันเขม้นสายตามองเขาให้แน่ใจด้วยซ้ำ

คุณชายประภาภักทร!

สองแขนเรียวยาวที่อุ้มยางอยู่คลายออกจนเกือบจะทำยางร่วงด้วยความตกใจ และคงเพราะเห็นว่าทำไม่ดี ผู้ชายที่ลืงมาก่อนคนเดิมจึงรีบพูด

"ให้ผมช่วยดีกว่าครับ"

"เอ่อ ค่ะ ขอขอบคุณมากค่ะ" ความสนใจของปาฎลีถูกดึงกลับมาหาผู้ชายที่กำลังเดินเข้ามาใกล้ แล้วเธอก็ยอมให้อีกฝ่ายอุ้มยางไปโดยดี จนสองสามวินาทีถัดจากนั้นสติเธอก็กลับมาสมบูรณ์ เธอปั่นตัวเองนิดหน่อยที่ใจลอย กระนั้นก็ยอมให้อภัยตัวเองโดยง่าย

ท่าทางคนนี้จะเป็นคนขับรถ แล้วยังมีคุณชายภักทรก็ไม่มีทางเป็นมิจฉาชีพหรอก

หญิงสาวยื่นมองยางถูกใส่เข้าสู่เพลลา จากนั้นก็เหลือบสายตากลับไปมองที่ด้านหลังรถเบนซ์สีดำอีกครั้ง ตอนแรกเธอนึกว่าหม่อมราชวงศ์ประภาภักทรจะยื่นมองอยู่ห่างๆ แต่ปรากฏว่าเขากลับเดินมาอย่างคาดไม่ถึง ทำเอาหัวใจที่สงบลงบ้างแล้วของเธอเต้นเป็นจังหวะแตกตื่นอีกครั้ง

"รถยางเบนหรือครับ" เขาหยุดยืนที่ด้านหลังคนขับรถแล้วถาม

"ค่ะ" เธอตอบสั้นๆ "ขอบคุณมากนะคะที่แวะช่วย"

"เป็นผู้หญิงจอดรถเปลี่ยนยางคนเดียวตอนกลางคืน เดี่ยวนี้ต่อให้เป็นในเมืองคนพลุกพล่านก็ยังไม่อันตรายเลย" ชายหนุ่มหันมาส่งยิ้มให้เธอ "แต่คุณเก่งนะ เปลี่ยนยางเป็น"

"ทำให้เป็นไว้ก็ไม่เสียหายนี่ค่ะ" เธอพูดงม้งำ รอคอยให้เขาทักว่าจำเธอได้ แต่จนแล้วจนรอดเขาก็ไม่ทัก...หรือว่าเขาจะจำเธอไม่ได้?

คนขับรถใส่ยางอะไหล่เสร็จสิ้นในเวลาไม่นานนัก ปาฎลีกำลังซ็อกกึ่งสะเทือนใจที่หม่อมราชวงศ์ประภาภักทรจำเธอไม่ได้ แต่พอเห็นเขาช่วยเก็บอุปกรณ์ให้เธอเรียบร้อยก็นึกได้ว่ามือของเขาต้องเปื้อน เธอเลยก้มเข้าไปในรถ

แล้วหยิบขวดน้ำออกมาเทให้เขาล้างมือ พอเสร็จแล้วเขาก็ออกปากว่าจะเทน้ำให้เธอล้างมือบ้าง

"ขอบคุณอีกครั้งนะคะที่แวะช่วย" แม่น้ำตาจะไหลพรากอยู่ในอก หากหญิงสาวก็ยกมือไหว้ทั้งสองหนุ่มอีกครั้ง

"เรื่องเล็กน้อยครับ เดินทางปลอดภัยนะครับ"

"เช่นกันค่ะ"

ปาฏิหาริย์รอ แต่หม่อมราชวงศ์ประภาภักดิ์ก็ผายมือเป็นเชิงบอกให้เธอลุกขึ้นรถก่อน เธอเลยทำตามนั้น...เธอบังคับรถให้วิ่งออกจากจุดนั้นช้าๆ ดวงตาเหลือบดูกระจกมองหลัง เห็นบุรุษทั้งสองกำลังเดินกลับไปที่รถของตัวเอง จนกระทั่งระยะห่างมากเกินไปเธอก็จึงกลับมามองถนนเต็มตา

"คุณชายภักดิ์จำไม่ได้" หญิงสาวตรงกับตัวเอง ความผิดหวังสะเทือนใจพุ่งขึ้นมาระลอกแล้วระลอกเล่า

เขาไม่ได้สนใจเราเลยไอ้ปาย ฮือออ...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)